

[Finansministeren.]

livet, saa kunde det dog være, der ogsaa var andre, der trængte til Hjælp. At man kan fremsætte et Forslag, som skal hjælpe paa Erhvervskrisen, men hvor man kun vil give nogle Hundrede Kroner — flere eller færre, efter som Ejendommene er store eller smaa — til Landejendomsbesiddere og Gartnere, det forstaar jeg ikke. Hvis det efter det konservative Folkepartis Mening er uretfærdigt og urimeligt, at de Mennesker, der har en Landejendom, skal betale Statsejendomsskyld, saa forekommer det mig, at det maa være lige saa urimeligt, at en anden Mand, der sidder smaat i det, men som ikke er Landbruger eller Gartner, ikke faar samme Hjælp. Jeg forstaar ikke, hvorfor man i den Grad vender sig imod disse Folk, naar det drejer sig om en saadan Eftergivelse, og navnlig forekommer det mig mærkeligt, at man vil tage Gartnerier med, naar man taler om Landbrugskrise. Jeg ved ikke, om der er nogen speciel Gartnerkrise, og i hvert Fald er det saadan... (Afbrydelse) . . ja, det har der vist været i mange Aar, naar man spørger Gartnerne — men i hvert Fald er det saadan, at der er mange af Gartnerierne, der er meget store og meget velhavende. Lad os tage de store Gartnerier her rundt om København, som ligger med store Arealer overdækket med Glas og fremdriver tidlig Frugt, som de sælger til høj Betaling. De vil efter dette Lovforslag ogsaa faa en Gave, der vil andrage en 500—600 Kr., vil jeg antage, hvis Gartneriet har en Værdi af en 300 000—400 000 Kr., og det er mange af de store Gartnerier, som driver Storfabrikation, og som neppe i Øjeblikket lider særlig Nød, vurderet til. Men nu mener man altsaa fra det konservative Folkepartis Side, at dem skal man give en speciel Gave af samme Størrelse som den, der tilfalder de store Godsejere, Besidderne af større Herregaarde ude omkring paa Landet. Jeg tror, jeg kan sige, at dette Forslag baade i sine reelle Virkninger og i sin tekniske Udformning er saadan, at det ikke fortjener at blive ophøjet til Lov, og jeg tror ogsaa, det vil være dette høje Tings almindelige Mening om det.

Jeg skal derefter gaa over til det andet Punkt i Forslaget, Forslaget om at Staten skal refundere Kommunerne $\frac{9}{12}$ af deres Udgifter til Aldersrente. I Forvejen refunderer Staten Kommunerne $\frac{7}{12}$, saa det vilde altsaa blive en Forøgelse af Refusionen med $\frac{2}{12}$. Jeg vil sige, at hvis man skal vurdere § 1 og § 2 i det Forslag, som her er stillet, mod hinanden, saa er der dog en vis Linie

og en vis Mening i § 2. Det drejer sig om Hjælp paa et Omraade, hvor vi alle er enige om, at hvis der kan ydes nogen Hjælp, skal man gøre det. Det drejer sig om at lette Kommunernes Byrder, hvor disse Byrder er blevet store paa Grund af de vanskelige økonomiske Forhold. Dette Spørgsmaal om at yde Hjælp til Kommuner er fremdraget adskillige Gange fra denne Talerstol fra Regeringens Side, saa det er givet, at selve Tanken derom vil finde Anklang hos Regeringen og de Partier, der støtter den. Men jeg kan jo ikke nægte, at man maaske alligevel fra konservativ Side er kommet lidt nemt til at løse dette Spørgsmaal ved blot at foreslaa det, der her er Tale om. For det første rejser sig jo det Spørgsmaal, om det er den rette Maade, den bedste Maade at komme Kommunerne til Hjælp paa, og dernæst rejser sig det Spørgsmaal, hvorledes Midlerne skal tilvejebringes. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Maaden, man skal komme Kommunerne til Hjælp paa, vil jeg mene, at man kunde finde Omraader, som var bedre egnede som Refusionsgrundlag til Kommunerne. Jeg gaar ud fra, at det, man særlig tilstræber, i hvert Fald det, man særlig bør tilstræbe, er at komme de Kommuner til Hjælp, som paa Grund af de særlig vanskelige Forhold for Befolkningen kommer i større Udgifter. Men det tager dette Forslag jo ikke særlig Sigte paa. Det, der er Tale om her, rammer i Flæng, kan man godt sige, overfor rige og overfor fattige Kommuner, overfor de Kommuner, der gør noget for at afhjælpe Nød og Elendighed, og overfor de Kommuner, der ikke gør noget. Hvis vi ser paa Kommunerne her rundt om København, kan vi tage saadanne Eksempler som Hørsholm, Gentofte og Frederiksberg Kommuner. Jeg ved ikke, om der er nogen, der i fuldt Alvor vil staa op og sige, at det er nødvendigt at komme disse Kommuner til Hjælp i dette Øjeblik; jeg tror det ikke, fordi enhver ved selv at undersøge Forholdene vil se, at det er det ikke. Der er slet ikke Spørgsmaal om at komme Kommunerne til Hjælp i Almindelighed, der er Spørgsmaal om at komme de Kommuner til Hjælp, som har særlig Trang til Hjælp, og det Spørgsmaal løser dette Forslag ikke, fordi det holder sig til en Forøgelse af Refusionen efter den bestaaende Refusionsregel, som jo er fastsat med den Hensigt at skulle gælde i normale Tider, og hvorved der ikke er taget Sigte paa, at den skal udvides i ekstraordinære, vanskelige Tider. Jeg vil derfor mene, at naar Spørgsmaalet om at komme Kommunerne til Hjælp skal finde sin Løsning, bør man søge